- Обичаш ли ме?
- Обичам - каза Лина Коен.
- Наистина ли ме обичаш?
- Наистина.
- Не така, както го казваш сега!
- Обичам те, глупчо... Обичам.
- Ама наистина ли ме обичаш?
- Наистина.
- Кажи го другояче!
- Обичам те... Ето.
- Защо?
Има ли по-безсмислен въпрос от този: защо?
- Не знам.
- Как така ме обичаш тогава, щом не знаеш?
- Ей така.
- Какво обичаш у мене?
- Очите ти.
- И какво още?
- И всичко.
- Кажи, че ме обичаш!
- Ох, обичам те...
- Обичам, когато ми казваш, че ме обичаш...
- Хайде да се облечем - трябва да уча...
- Още малко...
- Занемарих учението...
- Мене ме изключиха, та какво?
- Ти си друго нещо...
- Не съм. Ние сме едно.
- Да, наистина, но все пак си друго нещо...
- Не ме обичаш, значи!

- Ако не станеш и не се облечеш, наистина няма повече да те обичам...

- Още само малко...

Тя лежеше и гледаше в тавана. Херцеговите устни бяха върху бедрото й. Целуваше я по слабините.

- Остави ме, след това ще ме боли глава...

- Обичам твоя мъшец.

- Безобразник!

- Не ме обичаш, така ли?

- Обичам те.

- Все пак ще ме изоставиш!

- Няма.

- Ще ме оставиш. Знам!

- Защо постоянно усложняваш нещата?

- Не ги усложнявам. Знам.

- Ама че си смахнат! - каза тя, като ставаше. - Същинско бебе си!

Облече фланелата си на голо и го прескочи с гъвкавите си, но все пак закръглени крака, които изглеждаха силни и зрели. Крака на жена, която скоро ще ражда, ще тъпче земята и ще мачка безмилостно наполовина изпушена цигара - закръглени прасци, които скоро ще бъдат качени на високи токчета, остри и опасни. Крака на жена! Търсеше бикините си.

- Защо мислиш, че съм бебе? - гледаше я той изотдолу.

- Защото обичаш да се глезиш! - каза тя и отиде да среше косата си.